

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 447: Không Biết Thọ Trì Diễn Nói Kinh này, Kim Cang Trí Liên Không Do Đâu Mà Mở Mang

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 039)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Không biết thọ trì diễn nói kinh này, Kim Cang trí liên không do đâu mà mở mang. Tuy trải qua nhiều kiếp xả bỏ thân mạng để bố thí, mà vẫn chưa thể thoát khỏi sanh tử luân hồi, y nguyên vẫn là một phàm phu khổ não.】

Những lời này đều là chân thật ngữ. Giống như vô lượng Bồ-tát dùng ngoại tài bố thí, dùng thân mạng bố thí, siêng năng khổ nhọc tu học trong vô số kiếp, thế nhưng vẫn không ra khỏi luân hồi, đời này vừa chuyển thế, phước báo rất dễ dàng hưởng hết, điểm này chư vị nhất định phải lưu ý. Phước hưởng hết rồi, trong lúc hưởng phước không ai là không tạo tội nghiệp, sau khi phước tận, quả báo của tội nghiệp liền chín muồi. Huống hồ ở trong luân hồi lại có sự mê mờ do cách âm (*cách âm chi mê*), những gì tu học ở đời trước rất dễ dàng quên sạch. Điều này nói rõ, vì sao Phật thường hay ở trên kinh nói với chúng ta, phàm phu tu thành Phật đạo phải trải qua vô lượng kiếp, đạo lý chính là ở chỗ này. Bởi vì tu hành trong lục đạo, tiến một bước vô cùng gian nan, thật vất vả mới tiến được một bước, nhưng lùi bước lại quá dễ dàng, không biết lùi tới tận đâu, quả thật là quá đáng sợ! Tiến thì ít, lùi thì nhiều, vì cứ như vậy cho nên mới cần vô lượng kiếp, chứ không phải là ba đại A-tăng-kỳ kiếp, điều này chư vị phải nhớ kỹ. Ba đại A-tăng-kỳ kiếp, là sau khi quý vị chứng được Sơ quả của Tiểu thừa, lúc đó mới bắt đầu tính; trước khi chưa chứng Sơ quả, sự tu hành trong đời đời kiếp kiếp đều không được tính (*). Nếu gộp tất cả những kiếp tu hành đó lại mà tính, thì đó mới thật sự gọi là vô lượng kiếp. Chúng ta ở trong *Kinh Vô Lượng Thọ* nhận được một sự khai thị rất lớn, Phật ở trên kinh nói với chúng ta, như năm trăm người của vương tử A Xà, trong đời quá khứ từng cúng dường bốn trăm ức vị Phật. Chúng ta cứ nói theo cách đơn giản nhất, thuần túy

nhất, một vị Phật tu hành phải mất ba A-tăng-kỳ kiếp, bốn trăm ức vị Phật thì là bao nhiêu A-tăng-kỳ kiếp đây? Cho nên *Kinh Hoa Nghiêm* nói vô lượng kiếp, không phải là lời nói dối, là sự thật. Nói ai vậy? Nói chính chúng ta, chúng ta tu hành trong đời quá khứ, đã trải qua vô lượng kiếp rồi. Trên kinh nói Bồ-tát dùng thân mạng bố thí, chúng ta có từng làm qua chưa? Đời quá khứ từng làm qua rồi, không phải là chưa từng làm qua, nhìn thấy điều này, không có gì là lạ! Hãy thử nghĩ xem, hiện tiền rơi vào cảnh ngộ như thế này, đây là nguyên nhân gì? Nói tóm lại một câu, vì chưa thể siêu việt lục đạo luân hồi, đây là một sự khái thị rất lớn, một sự cảnh tỉnh rất lớn đối với chúng ta. Nói cách khác, trong đời này, không liễu sanh tử, không ra khỏi luân hồi, là tuyệt đối không được. Quý vị nếu thật sự muốn tu hành, liễu sanh tử xuất tam giới, nhất định phải y theo đạo lý và phương pháp đã giảng trong *Kinh Kim Cang* mà làm, như vậy chính là thọ trì diễn nói kinh này. Phần trước giảng là nhấn đến thọ trì bốn câu kệ v.v... vì người mà diễn nói, quý vị phải làm được như vậy.

Thọ trì, ở phần trước chúng ta đã dùng thời gian rất dài để nói cho rõ ràng hai chữ thọ trì này rồi. Nói tóm lại, phải lìa danh tự tướng, lìa ngôn thuyết tướng, lìa cảnh giới tướng. Trong cảnh giới tướng nói đến ba việc: nhỏ là vi trần, lớn là thế giới, hai điều này nói về y báo; lại nói với chúng ta về ba mươi hai tướng, ba mươi hai tướng nói về chánh báo; nói cách khác, không chấp trước cảnh giới tướng thì bên trong đã bao gồm cả thân tâm thế giới. Phải buông xả triệt để, không thể có tư hào chấp trước nào, đây mới là thọ trì *Kinh Kim Cang*. Không phải là đem *Kinh Kim Cang* sáng tối lấy ra tụng một biến, như vậy không có ích dụng gì, mà phải chân thật đi làm. Làm xong rồi, lại vì người mà diễn nói, thì kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt. Quý vị thật sự làm được, quý vị làm được một phần thì chứng được một phần, làm được hai phần thì chứng được hai phần. Trong Đại Kinh, các bậc Tổ sư đã nói với chúng ta về Tín, Giải, Hành, Chứng; Cư sĩ Giang Vị Nông phán giáo *Kinh Kim Cang* cũng chia làm bốn phần, trong phần Chánh Tông phân ra bốn đoạn lớn là Tín, Giải, Hành, Chứng. Làm được chính là chứng ngộ; làm không được thì vẫn chỉ là giải ngộ. Giải ngộ không có ích dụng, tôi đều minh bạch cả, đều biết hết rồi, tôi đều biết giảng, nhưng chưa làm được. Chưa làm được thì kết quả thế nào? Vẫn là tiếp tục không ngừng tạo luân hồi lục đạo. Nếu thật sự làm được thì liền siêu việt luân hồi, điều này chúng ta ở phần trước đều từng thấy qua. Siêu việt như thế nào? Chư pháp nhất như, nhất như liền siêu việt, chưa đạt đến cảnh giới nhất như thì không thể siêu việt. Nhất như cũng chính là điều thường nói trong Đại

thừa pháp: tiêu quy tự tánh; trong đời sống hằng ngày, pháp pháp tiêu quy tự tánh, không có một pháp nào không tiêu quy tự tánh, như vậy mới được. Tất cả tôi đều tiêu quy tự tánh rồi, vẫn còn một, hai việc chưa được, như thế là không được! Quý vị nghĩ xem, như vậy có phải là tiêu quy tự tánh chưa? Chắc chắn là chưa, vẫn còn một việc chưa tiêu quy tự tánh, thì quý vị mọi việc đều không tương can với tự tánh; nếu quả thật có một việc tiêu quy tự tánh, thì đó là pháp pháp đều quy tự tánh. Do đó, lý giải không thể không thấu triệt, chân tướng của sự thật không thể không minh liễu, quý vị mới có khả năng khế nhập. Cảnh giới thâm nhập là gì? Kim Cang Bát Nhã hiện tiền. Cho nên nói nếu quý vị không biết thọ trì, không biết vì người diễn nói, Kim Cang Bát Nhã liền không có cách nào mở mang; Kim Cang Bát Nhã nếu không mở mang, tuy trải qua nhiều kiếp xả bỏ thân mạng bố thí, vẫn tiếp tục trôi lăn trong luân hồi, vẫn là một phàm phu khổ não, bởi vì quý vị tu bố thí thì quý vị được phước báo, mà phước báo thì sẽ có ngày hưởng hết. Bộ dạng của chúng ta hiện nay, chính là những gì đoạn này đã nói.

Thọ trì, không sai! Chúng ta nói thì rất rõ ràng, nhưng có thể làm được không? Thật khó! Lời này nói thì dễ, nhưng khi làm thật sự là không dễ. Chúng ta ở trong lục đạo, từ vô lượng kiếp mãi cho đến hôm nay, tập khí quá sâu quá dày, khởi tâm động niệm đều là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Phật đã giảng cho chúng ta rất thấu triệt, dạy chúng ta phải lìa tướng. Lìa không được, rất muốn lìa, nhưng chính là lìa không được. Cho nên A Di Đà Phật từ bi, đã mở ra cho chúng ta một pháp môn đặc biệt, chỉ cần Tín Nguyện Trì Danh, nhờ oai thần nguyện lực của Phật gia trì, liền có thể vãng sanh Thế giới Cực Lạc. Có thể nói chúng sanh thời Mạt pháp, muốn thoát ly sanh tử luân hồi, chỉ còn lại con đường này, ngoài con đường này ra, tự quý vị hãy cẩn thận suy nghĩ lại xem, quý vị có cách nào để lìa tất cả tướng không. Trên *Kinh Kim Cang* giảng rất rõ ràng, bốn tướng: ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, quý vị có thể lìa được không? Có bản lĩnh lìa được bốn tướng, được! Tu các pháp môn khác có thể thành tựu, thành tựu này chính là nói có năng lực thoát ly lục đạo luân hồi. Nếu bốn tướng không thể lìa, cho dù tu học bất cứ pháp môn nào, tu học tốt đến đâu, vẫn là không thể liễu sanh tử, vẫn tiếp tục không ngừng tạo sanh tử luân hồi, điều này không thể không biết.

Chú thích của người dịch:

(*) : Trong đoạn pháp này, Lão Hòa thượng giảng: “Ba đại A-tăng-kỳ kiếp, là sau khi quý vị chứng được Sơ quả của Tiểu thừa, lúc đó mới bắt đầu tính”. Đối chiếu theo giáo lý Đại thừa nghiêm ngặt, và chính Lão pháp sư cũng giảng rất nhiều lần, thì thời gian tu hành ba đại A-tăng-kỳ kiếp chính thức được tính từ khi Bồ-tát phá được một phần vô minh, chứng được một phần pháp thân (tức là bước vào bậc Sơ Trụ của Viên giáo hoặc Sơ Địa của Biệt giáo). Còn Sơ quả của Tiểu thừa (Tu-đà-hoàn) là cảnh giới vừa đoạn tận 88 phẩm Kiến hoặc (tương đương Sơ Tín vị của Viên giáo), khoảng cách tiến đến chỗ “phá vô minh” vẫn còn rất xa.

Tuy nhiên, Lão Hòa thượng ở đây đã dùng phương tiện quyền xảo để khai thị. Thầy mượn “Sơ quả Tiểu thừa” – nấc thang thấp nhất để nhập vào dòng thánh – làm thước đo cho đại chúng dễ hình dung. Dụng ý đại từ đại bi của Thầy là: Ngay cả tiêu chuẩn thấp nhất để đoạn phiền não mà phàm phu chúng ta còn không gánh vác nổi (nghĩa là tư cách để bắt đầu tính kiếp tu hành còn chưa có), thì việc nương vào tự lực để vượt thoát sanh tử luân hồi là điều vô vọng. Từ sự thật đó, Thầy cảnh tỉnh và khuyên tấn chúng sanh thời Mạt pháp hãy buông xả vạ duyên, một lòng quy hướng Tịnh Độ, Tín Nguyện Trì Danh cầu vãng sanh Cực Lạc.